

«چریک‌های» گردی

دو بدو ، به‌سرِ سرچشمه می‌رفتند .
(و می‌گفتند) الحمدلله این چشمه چشمهٔ گنج است .

که بود ، هم و **بنگین** نازدار بودند !
فریاد می‌کردند ای خدای جبار .
این است که داخل شهر **جزیر** شده‌ایم ؛ ای خدا بدون زحمت و (دردسر) ما را
رستگار فرما .

که بود ، **میرم** نازنین بود !
دست می‌برد و جامی برمی‌گرفت و از آب سرچشمه پرپر می‌کرد و می‌آورد ،
و بر سر **بنگینه** فرو می‌ریخت و **بنگین** را (تر) و رنگارنگ (نقاشی) می‌کرد .

که بود ، **بنگین** (آن مرد) کامل بود !
ماشاءالله ، می‌گوئی : گل بهار است و آفتاب بر آن تابیده است .

آن آقا و نوکر معتبرند !
ماشاءالله ! یکی از آنها بخورشید می‌ماند و آن یکی (دیگری) بقمر .
آنگاه روی سنگ چین چشمه ، این‌ور آن‌ور بنشستند .
تا از حضور **یای زین** جواب و خبری برایشان بیاورند .

جفتکار (شخم‌زن) ، فریاد کنان دوان دوان برمی‌گشت ،
برای هم و **بنگین**‌ها مژده می‌آورد (!؟)

چهند دهستیان، ده گیرفانی خوځیان نا ، چهنديان زير بهو جوتيره ی داوه.
کاکه مهم ده لې : جوتيار همه له کوځ بېن پياوه ؟

جوتير ده لې : نهزو بېم به قوربانه !
 قاسيدو له سر ريه ده گل و بکا قسانه ،
 لهوځ ژوده نيشتن شان به شانه ،
 چووار زکاعه تيان نوځر ده کرد ، ده پارانه وه له بينايي چاوانه ،
 خولايه ! همه غه ريبين له واني ده بيگانه ،
 کځي ده بځي به خانه خويمان لځي بېن ميوانه !
 ياره بځي خولايه ، مه خسودمان حاصل بځي سرمان خلاس بځي ليره کانه !

کځي بو ، له جووته ، لاهه که ي نازداره !
 پځيان دهر کځيفي خوځيان ده نا ده بوون سواره ،

نه ي بيناي-چاوان جا بو شاري جزير-ځي ده چينه خواري ،
 نه وه ده هاتنه خواري جووته سواره که ي فقيرځي ،
 ده هاتن و ده گه يشته وه سر چومه که ي کاوله جزير-ځي

نه گهر زه ينيکي خوځيان به ره ژوور داوه !
 ته مه شا ده کن ، همموي گازر که ره ژاوه ستاوه ،
 اينجا ميرمهم ده لې : بهنگينه به لهک چاوه !

چندین مرتبه دست بجیبهای، خود بردند و چقدر طلا به آن جفتکار (شخم‌زن) دادند .

کاکه‌مم میگوید: ای جفتکار (شخم‌زن) ما در کجا پیاده شویم ؟

جفتکار (شخم‌زن) میگوید قربانتان شوم !
 قاصد، سر راهتان است، که باشما صحبت کند ،
 در آنجا ، دوش بدوش^۱ هم می‌نشستند .
 چهار رکعت نماز میخواندند و نیایش خدای بی‌نارا میکردند :
 ای خداوندا ما غریبیم. از آن غریبهای بیگانه هستیم .
 که میزبان ما خواهد بود، (تامنا) براو مهمان شویم !
 یارب، خداوندا. بمقصودمان برسیم و از اینجا (بسلامت) سر بدر بریم !

که بود، آن‌ده جوان نازدار بودند !
 پای در رکاب مینهادند و سوار میشدند .

ای خدای بی‌نا ، اینک بسوی شهر **جزیر** پائین می‌رویم !
 اینک پائین می‌آمدند، آن جفت‌سوار فقیر (بی‌آزار) ؛
 می‌آمدند و برودخانه **جزیر** ویرانه می‌رسیدند .

چون نظری بی‌الا افکندند .
 تماشا کردند هم‌اش گازر است که وا ایستاده (اند) .
 آنگاه **میرمم** گفت: **بنگینه** چشم زیبا !

۱- دوش بدوش ترجمه تحت‌اللفظی «شان به‌شان» کردی ، مقصود پهلو پهلو .

هووهی دیووته له وئی ژاوه ستاوه ،

ئهوه ئهوه ، یای زین-ه (یه) ئه گهر ئه منی بوایره که هیناوه .

کاکه به نگیین ده لی : کاکه مهم وا نیه !

ئهوه ههلبهت قهره واشی به دردهستی ویه

کاکه مهم ده لی : به نگیینه چ-ده لئی قسینکی لی-بزانه ؟

کاکه مهم ده لی : ئه ی گازر که ری ، گازری ده که ی به ده ستانه ؛

ئهمه غه ریپین له وانێ ده بینگانه !

به قسیدی تو له شاری به مه نێ-ژا هاتینه جزیری بوتانه

مه لیک ریحان ده لی : ئه ی جووته سواره که ی دوور-مه کانه !

هه رله وئ-ژا به خیرین ؛ پیناوو سدر چاوی من هه تا ایره کانه !

ئهو یای زینی ئهنگوی هیناوه ، چل قهره واشی وه کو من (ی) ئهوه

له بهر ده ستانه .

کاکه مهم ده لی : هه ی له بهر ژنان ؛ ئهوه لیم ده کا حاشایه !

چ-ده لی له ترسی خو لای له بهر که لامولایه .

یه من-ت تهخت و تاراج (کرد) ، به مننت به جیبی هیشته ، ایستا لیم

ده که ی حاشایه ؟

مه لیک ریحان ده لی : جووته سواره-که ی غه ریپ ، گیانه گیانه !

آن یکی، که می‌بینی (دیده‌ای) وایستاده است،

او همان یای زین است، که مرا باینجا کشانده است.

کاکه بنگین میگوید: کاکه‌مم اینطور نیست.

این یکی شاید کلفت زیردستش است،

کاکه‌مم میگوید: بنگینه (میخواهم) از آن سخنی بدانم (بفهمم) چه

میگوئی (نظرت چیست)؟

کاکه‌مم میگوید: ای گازی که بادستا(نت) رنگری می‌کنی،

ما از آن غریبان بیگانه هستیم،

(بخاطر) بقول تو شهر یمن (را پشت سر گذاشته‌ایم) و آمده‌ایم بجزیر بوتان.

ملک ریحان میگوید: ای جفت‌سواری که از مکان دور (آمده‌اید)!

از آنجا، تا باینجا خوش آمدید؛ و کفش‌هایتان روی چشم من!

آن یای زینی که شمارا (باینجا) آورده است چهل کلفت چون من در زیر دست دارد.

کاکه‌مم میگوید: آه (از دست) زنان! این است که از من حاشا می‌کند!

از ترس خدا و کلام‌الله چه می‌گوید (چه کار می‌کند).

یمن را (بدست) ویرانی و تاراج سپردی مرا (به ترک آنجا دعوت) و آواره

کردی، اکنون هم از من حاشا می‌کنی؟

ملک ریحان میگوید: ای جفت‌سوار غریب جان جانی!

۱- ترجمه کردی: گیانه گیانه = Gyane Gyane = در مفهوم ای جان ودل

من که در مقام تحبیب و اشتیاق گفته شود. ع. ۱

ئەمن قەدر یەمەن-م نە-دیووو بەخولای بی شەریک و لایەزانە! (۹)
 ئەو خاتونە ی ئەنگۆ (ی) هینا ایرە کانه ؛
 لە خولای بترسین پیم بکەن متمانە !
 چل قەرەواشی وە کو من (ی) دایمە المودام لەبەر دەستانە .

کاکە مەم دەلی : بەنگینە چاو - بەنگییە !
 ئەو حاشایە دە کا ، جیپەتی چیە ؟
بەنگینە دەلی : ئەو حاشایە ناکا بەخولای ئەو (ە یای زین) نیە ؛
 ئەو کراسی هینا بوویە یەمەنی ، ئەو دە-بەر ئەوئ دایە ، ئەو خەلاتی وییە ،
 ئەو کولەجە ی دە قولی ئەو-دا ، ئەو ی **یای زینی** یە بەهۆ (و) ی داوہ
 بەیەک جارە کییە ،
بەنگینە دەلی : ئەو ی سویندی دە گەل ئەتۆ خواردوہ ، آغای من
 بەسەری تۆ ئەو هەو نیە !

کاکە مەم دەلی : بەنگینە چونکە تووشی ئەو ی بووین بەلا لینی بپرسین
 بزاین لە ماله کئی بین میوانە .

کاکە مەم بانگ دیلی : خاتونێ خاتونێ گیانە !
 کئی سەخی ولۆتیه ، ئەمە بچین لینی بین میوانە ؟
 خاتونێ بەشقی خولای غەریبین دە گەل-مان مەبە غەیانە !

مەلیک ریحان دەلی : لەمن مل بە کوین و بابان-ویرانی !

۱- لایەزان لە کوردی دا نیە ، پیم وایە راستە کە ی (لایەزال) ، چرگەری نەخویندەوار
 ئەو واژە ی لە «ملا و مبرزاپان» پستو، بەهەلە ، بەجوووە ی دە کاری هیناوە ع. ا.

من هیچوقت، یمن را ندیده‌ام سو گند بخدای بی‌شریک و لایزال^۱
 آن خاتونی که شما را باینجا کشانده است (من نیستم) ؛
 از خدا بترسید و بمن اطمینان بکنید
 چهل کلفت مثل من، دائم‌المدام در زیر دست او (کار میکنند)

کاکه‌مم میگوید : **بنگینه** چشم مست ا

این (زن) به‌چه جهت حاشا میکند ؟

بنگینه میگوید: این(زن) حاشا نمیکند، سو گند بخدا این (زن زین) نیست؛
 این پیراهن را که به یمن آورده پوشیده بود خلعت زین است (باو داده است).
 این کلیجه را هم که بر(روی) بازوی این یکی می‌بینی، این را **یای زین** برای
 همیشه باو داده (بخشیده) است .

بنگین میگوید : ای آقای من ، به سر مبارکت سو گند (میخورم) آن (زنی)
 که با تو سو گند خورده، این (همان زن) نیست.

کاکه مم میگوید: **بنگینه** چون با این (زن) روبرو شده‌ایم بگذار از او پرسیم؛
 در منزل که (چه کسی) ، مهمان شویم .

کاکه مم بانگ بر آورد : خاتون ای خاتون جان !

چه کسی سخی و لوطی است که ما برویم مهمانش باشیم ؟

ای خاتون ترا بخدا ما غریبیم بما خیانت مکن ؟

ملک ریحان میگوید : من سیاهپوش و دودمان بر باد رفته‌ام .

۱- در متن کردی و لایه‌زبان « آمده و لایه‌زبان در کردی نیست بنظرم محرف
 (لایزال) است . ع . ۱

هەر کەسێک دە گەل-و غەیان بێ زە ببی کوێر بێ لە چاوان ، زە بون
بێ لە ایمانی !

لاوه هەر کەسێک دە گەل-و غەیان بێ خولاً لێی بکا بە کفری ،
لاوه ئە گەر بۆ مەخسود و مرادان هاتووی ، قسەى ساغ لە من وەر گری ،
لاوه پێناو دەری تۆ بم ! مەچۆ ماله کەس بچۆ مەنزلی کا بە گری ؛
ئەو پیاویکی سەخی و پیاو چاکە ، قەدری میوانی چاک دە گری .

لاوه عەزیزم گەلێک لاویکی بە نە سڕینی^۱ ،
هەر کەسێک دە گەلت غەیان بێ کوێر دە بێ لە چاوان، زە بون(دە) بێ لە دینی!
ئە گەر بۆ نان پەیدا کردنی هاتووی ، وە بەلت بەستۆی من بچۆ ماله
میرزین دینی^۲

لاوه گەلێک لاویکی شیرینی ،
هەر کەسێک دە گەلت غەیان بێ یا زە ببی خیری لە جوانی خۆی نە بینی!
ئە گەر بۆ پیاو هەتی هاتوی ، وە بەلت بەستۆم ! بچۆ ماله قەرە تاژ دینی
کەس ناتوانی دارت دە سەر باری زا کائە قسەى خراپت پێ بنوینی .

کاکە مەم دە لێ : بە نگینه ئە تۆ پیاویکی زۆر زانی !

- ۱- کا بە کر Ka Bekir (بە کرە مەرگە وەرە = درووی مەم و زینان) .
- ۲- واتەى ئەو واژەى بەرووناکی نازانم چیه .
- ۳- میرزین دین Mirzêndîn — پادشای جزیر و بوتانی ، کاکى زینی
- ۴- راویژیکی جوان و خوشی لیرە واریبانه . ئە یو بیان

ایخدا هر کسی بشما خیانت میکند، چشمانش کور باد و بی ایمان خوار و پستی باشد .

ای جوان هر کسی، باشما خائن باشد، خداوند خیانت اورا کفر (بحساب) آورد. ای جوان اگر برای مقصود و مرادها آمده‌ای، سخن صحیح را از من بشنو ؛ ای جوان فدای قدم پایت شوم ! برو بمنزل **کابکر**^۱ بخانه (دیگری) مرو. او مرد سخنی و خوبی است و نیک، قدر (وا احترام) مهمانش را میداند .

ای جوان عزیزم، خیلی جوان (به نسرین)^۲ هر کسی باتو خائن باشد، چشمانش کور و دینش خوار و پست خواهد شد ! اگر برای نان در آوردن آمده‌ای، و بالت بگردن من، بخانه **میرزین دین** برو، ای جوان ، بسیار جوان شیرینی هستی . یارب هر کسی که باتو خائن است از جوانی خودش خیری نبیند . اگر برای مردانگی آمده‌ای ، و بالت بگردنم برو بخانه **قره تاژدین** ، احدی نمیتواند چوب درس بارت نهد^۴ (مزاحمت باشد ، بتو اهانت بکند) و بد گوئی ترا بکند .

کاکه مم میگوید : ای **بنگین** تو یکمرد بسیار دانا هستی

- ۱- کابکر چنانکه درضمن «چریکه» خواهید شناخت، درمعانندت و کارشکنی ضرب المثل شده و در کردستان مکرری و قلمرو لهجه سورانیه و در اکثر متون عامیانه «به کره مهر گه وهره» آمده است.
- ۲- معنی این کلمه را نفهمدم .
- ۳- میرزین دین سمبل یک پادشاه مقتدر، بی فکر، دهن بین و بقساوت قلب معروف است.
- ۴- چوب درس بارت نهد ترجمه تحت اللفظی یک اصطلاح بسیار زیبایی است. ع.ا.

ئەمن پادشایەتی **یەمەنی** - م بەجی هیژتووە تازە بچم نوکەری خەلقى
بکەم بۆ نانی ؟

کاکە مەم دەلی : بەنگینە گەلیک بەنگینی - کی نادری !
میرمەم لە شاری **یەمەنی** - ژا نەهاتووە بچیی فینجان فینجان قاوەی
بەسەدەقە سەری وەرگری ،
ئەمن بو مەخسود و مرادان . هاتووم چاک وایە بچینە ماله **کابەگری** .

کاکە مەم دەلی : بەنگینە گیانە ! وەی گیانە ! گیانە !
رییی دوازده مانگ و بیست و چوار ژۆژان ئەمن هاتوو مە ابرە کانه ،
شاری **یەمەن** - یم بەجی هیژتووە چەند شارنکی گەورە و گرانه !
ناچمە ماله **قەرە تاژدین** بەسەدەقە - سەری بمدەنی پاروو پارووی ، نانه !
دلت غایلەئە ئەکا مەلی مەسلحەتی ژنانه ،
هەر دەچم لە ماله **کابەگری** دەبم میوانە .

اینجا **یای زین** هاوارئ دە کاتە خوڵای ؛ خوڵایە ! ئەتو خوڵایە کی
بی فیکری (!؟)

هەم کەریم و هەم قادری ؛
ئەو جووتە سوارە کەئە لە **یەمەنی** - ژا هاتون رینی دوازده مانگ و بیست
و چوار ژۆژان وەبەرە خوئی دەگری ؛
ژەبی بەژەبینی خۆت کەئە بچنە ماله **قەرە تاژدینی** نەچنە ماله **کابەگری**

من پادشاهی شهر **یمن** را ترک (کرده‌ام) اکنون برای (لقمه) نانی بنو کوری خلق

بروم؟!؟

کاکه مم میگوید: ای **بنگین** يك بنگین بسیار «نادر»ی؛

میرمم از شهر **یمن** نیامده است، فنجان فنجان قهوهٔ صدقه بگیرد.

من بخاطر مقصود و مرادها آمده‌ام بهتر است بخانهٔ **کاکا بکر** برویم.

کاکه مم میگوید: **بنگینه جان!** ای جان جانان!

دوازده ماه و بیست و چهار روز راه پیموده و باینجا آمده‌ام،

آن شهر عظیم و مهم **یمن** را ترک کرده‌ام،

بخانهٔ **قره تاژدین** نخواهم رفت (تا) صدقهٔ سر (خودشان) لقمه لقمه بمن

نان بدهند.

دلت غائله نکند (نگران مباش) مگو؛ مصلحت زنانه‌است و (مم بمصلحت

زنان اقدام کرد).

قطعاً بمنزل **کاکا بکر** خواهم رفت و آنجا مهمان خواهم شد.

آنگاه **ای زین** فریاد (زنان) بخدا میگوید، ایخدا تو خداوند بیفکری^۱،

هم کریم، هم قادری؛

آن جفت سواری که از **یمن** آمده‌اند راه دوازده ماه و بیست و چهار روز را

(پیموده‌اند) نگهداری میکنی؛

خدایا بخداوندی خودت، بکنی،^۲ بمنزل **قره تاژدین** بروند بخانهٔ **کاکا بکر** نروند.

۱- شاید مقصود چرگر از کلمهٔ بیفکر این بوده باشد که ایخدا «چرا بفکر

من نیستی».

۲- یعنی بقدرت کامله و حکمت بالفهٔ خود آنچه‌آنکه صواب است پیش‌آوری. ع. ۱

یای زین ده لئی : هاوارم وه بهر ئهو خو لایه !

ئه گهر بی شهریکه ، تاق و ته نیایه ،

بو خوئی لایه زانه ! (۹)

ئهو جووته سواره کهی به قسهی من مل به کوینی هاتوونه ای ره کانه ،

زه بی له ماله میری کاکي من نه بن میوانه .

ئهی خو لایه ئه تو بی شهریکی چهند بی نه سرینی !^۲

ئهو جووته سواره کهی هاتوون به قسهی من مل به کوینی ،

پادشایه تی شاری یه مهن-ئی لینیان به جی ده مینی

یا خو لا ! نه چنه ماله کاکه کری بچنه ماله خوشکی خوم ، قهره تازدین-ئی

پیاوئیکی ره شیده ، سه خیه ، نان بدهیه ، ئهو زور چا کیان به خیزدینی ،

کئی بو ، له کاکه مهم و بهنگینی موخته بهره .

خه لقی جزیریان لئی زاوه ستابو ئه و بهر ئهو بهره

کئی بو ، له کاکه مهم و بهنگینی گولباوه ،

به هر تک دهستانیان له عالمی ده کرد سلاوه ،

جزیری ئهو بهر ئهو بهر جوابیان ده داوه ،

اینجا مه لیک ریحان خیلا کی به سهر خوئی کیشاوه ،

له دواوی مهم و بهنگینان ده هات به هله داوه ،

۱- لایه زانه : واژه به کی روناکی کوردی نه ، پیم وایه له (لایه زال) ی عه ره بی

را هاتی چرگه ری کورد به چاولی کردنی مهلا و میرزایان ده بله توه و تیکیداوه .

۲- نسرینی : واتای ئهو واژه بهم بو لیک نه دراوه . ع . ۱ .

پایزین میگوید: فریادم به پیشگاه خداوندی است (که) ا
 بی شریک و تاق و تنهاست .
 برای خود لایزال است .

آن جفت سواری که بقول من سیاهپوش پایین آمده اند .
 یارب در خانه میر برادر ارشد من، مهمان نشوند .

خداوند! تویی شریکی چه اندازه بی «نسرینی»^۱ !
 آن جفت سوار بحرف من سیاهپوش آمده اند .
 پادشاهی شهر یمن را ترك گفته اند ،
 ایخدا بخانه سا بگر نروند: بمنزل خواهرم خانه قرتاژدین بروند، (او) مردی .
 رشید سخی و نان بده است او خیلی خوب از ایشان پذیرائی خواهد کرد .

که بود سا که مم و بنگین معتبر بودند .
 خلق جزیر آنور آنور (در دو جانب) وا ایستاده بودند .

کی بود - سا که مم و بنگین گل تراژاد (بودند) .
 با هر دوستان خود، بمردم سلام می کردند .
 جزیری‌ها که آنور آنور (ایستاده بودند) بآنها جواب میدادند .
 آنگاه ملک ریحان بر سر خود «چادر» کشیده .
 بدنبال مم و بنگین می آمد .

مهم و بهنگین نهسی خوځیان آژواوه .

کڼی بو له مهم و بهنگینی «نادر»ی! (۹)
 له هیچ کوڼی ژانه و ستان هه تا گهینه دهر کی کا بهگری ،
 خه لکی جزیرئی نهو بهر نهو بهر دهوان ده فکری .
 هیچ کهسیک نیه له دهر کی کا بهگری ،
 نه گهر بی جلهوی نهو جووته سواره ی بگری!

کڼی بو له کا که مهمی گولباوه !
 بانگی ده کرد بهنگینهی به له ک-چاوه !
 ته خسیری من نیه ته گبیری ههردو کتانی لیکراوه ،
 پیاوی غه ریب وه ک بازی چاوه-به ستراره ،
 گه لیک کهس به قسه ی ژنان تیشکاوه ،
 له کنم ماله به کر آغای چ-میوانی زا-نه گرتوه ، نانیا ن به هیچ کهس
 نهراوه .

کا که مهم ده لی: بهنگینه بهنگینیکی شیرینی !
 مه سه له حهت نهو هیه بچینه ماله قه ره تاژدینی !
 نهو پیاوینکی لوتی-یه له سه ر نانی دا-نامینی .

۱- کا که مهم که وای دی زور پی تیک چو ، چون داو وشوینی کوردی نهو هیه:
 له بهر دهر کی دیوانی مالی پیاوی گه وره هه همیشه ده بی نو کهر و مه دینه ر هه بی-که میوان
 هات ماندونه بونی و چاک و خوش ده گه ل بکات و پبی بلی خوش هاتی و بو دیوه خان و
 میوان سه رایه ری پیشان بدا و آگای لی بی تا گه وره ی مالی دیته وه. عوبه یدیلایه یوبیان.

مم و بنگین (سوار) بر اسب خود میرفتند .

که بود ، مم و بنگین «نادر»ی بودند!

در هیچ جای و اناستاندند تا بدر گاه **کابکر** رسیدند .

خلق جزیر آن‌ور آن‌ور همه بآنها نگاه میکردند .

در آستانه (منزل) **کابکر** کسی نیست .

جلوداری نبود، که بیاید اسب‌ها را، از این جفت‌سوار (مهمان) بگیرد!

که بود ، کاکه‌مم گل‌تژاد بود .

بانگ بر آورد ای **بنگین** زیباچشم !

تقصیر من نیست، شما نیز هر دو نفر در آن تدبیر (کنید) .

اما ، آدم غریب مثل باز چشم بسته است .

بسیاری از مردمان باحرف (و مصلحت) زنان شکست خورده‌اند .

بنظرم خانه **بکر آقا**، هیچ مهمانی قبول نکرده‌است و بکسی نان نداده‌است .

کاکه‌مم میگوید **بنگینه** **بنگین** شیرینی هستی .

مصلحت در این است که بخانه **قره تاز دین** برویم ؛

او مرد لوطی (باغیرتی) است و از پذیرائی کردن و ا نمیمانند (شانه خالی نمیکنند)

۱- کاکه‌مم موقعی که چنین دید این امر را بخود بی احترامی تلقی کرده آزرده خاطر شد، چون رسم و آئین کردی برای این است که در آستانه در مهمان‌سراییی خانواده‌های بزرگ همیشه نوکر و مهتر و خده‌تکاران هستند و قتی که مهمان وارد میشود، خوش آمد میگویند، اسب مهمان را میگیرند و مهمان را به مهمان‌سرا و دیوانخان راهنمایی کرده و پذیرائی میکنند، تا بزرگ خانواده به پیش مهمان میآید . ایوبیان

کئی بو، له میرمه می نازداره!
 ده یگوت: ئەهلی جزیری که یخودا، ژدینداره!
 کوچهی ماله قهره تاژدینی کئی ههیه بو ماله وی بچینه خواره.

کئی، بو له پیاوی تهواوه!
 هه مووی پاشه و پاش ده کشاوه به دوواوه،
 ماله قهره تاژدین (یان) به مهم و بهنگینان، نیشان داوه.

کئی بو له خهلقی ساحیب ایمانه،
 موژده یان ده برد بو خاتون ئەستی نهو-جهوانه،
 جوتیک سواری غهریب و نهوجوان، ئەوه هاتوون بو ایبه کانه،

خاتون ئەستی ئەگه و ده زانی بو خووی ههلهستا له دیوانی.

به لان به خیریان بیتم ئەو میوانانه.

خاتون ئەستی ده کا هدرایه:
 ده بلا بین جحیل و مهلا و سهید و که یخودایه،
 یهک به یهک هه مووی ده ناردنه ژینگایه.

کئی بو، له خاتون ئەستی چاو-شه هینه،
 ده پینارد قهره واش و سهر سپی ده هینه،

که بود، میرمم نازدار بود .

میگفت : ای اهل جزیر ای کدخدایان ریش (سفید) !

کوچه (که) خانه قره تاژدین در آنجاست کدام است، میخوام بطرف خانه او برویم.

که بود ، (آن) مرد کامل بود .

همه (باحترام او) پس می رفتند (وراه را باز میکردند) .

خانه قره تاژدین را بمم و بنگین نشان دادند .

که بود خلق صاحب ایمان بود .

(که) مژده برای خاتون **آستی** نوجوان میبرد .

یک جفت سوار نوجوان غریب باینجا آمده اند .

خاتون **آستی** وقتیکه چنین فهمید، خودش دردیوان بر (برپا) ایستاد.

بگذار، خوش آمد به مهمانها بگویم .

خاتون **آستی** بانگ بر آورد !

بگوئید، جوا (نا)ن، ملا، سید، و کدخدا (ها) (همه بیایند).

یکی بیکی همه را، سرراه (مهمانها) میفرستاد.

که بود ، خاتون **آستی** شاهین چشم بود .

میفرستاد کنیزکان گیسو سفید ان را می آورد .

۱- زنایکه موی سرشان سفید است معمولاً خانمهای معقول و محترم یکی از این پیرزنهای عاقل و مجرب و نکته‌دان را با خود به مهمانها و سوگوارها و مسافرتها میبرند، در اصطلاح کردی باین پیرزنها میگویند سه‌رپی = معادل گیسو سفید فارسی است . ع ایوبیان

شوشه‌ی گول‌اویان ده‌گرت وه‌تاغ و باله‌خانه‌یان پی-ده‌کرد آو-پژئینه

کئی بو ، له‌خاتون **ئه‌ستی** گهرمکول‌اوه ،

ده‌ینارد قوچی قوربان‌ی ده‌هیناوه ،

گاو و گه‌ردون [ی] له‌پیش **مه‌م** و **به‌نگینه‌ی** کراوه ،

کاکه‌مه‌م و **به‌نگین** گه‌ینه‌ کولانی ،

ججیل به‌پیریانه‌وه‌ چوون ده‌ستیان کرد به‌خه‌لات به‌خشانی .

له‌ وئ ژهد بوون به‌سه‌فایه ،

له‌سه‌ر ری (یه) هه‌بوون ریش‌سفید و که‌یخودایه ؛

که‌ له‌وئ ژهد بوون لی-ژاوه‌ستا بوون سه‌ید و مه‌لایه ،

کئی بو ، له‌ **میرمه‌می** به‌له‌ک چاوه !

سه‌لامی له‌ وان ده‌کرد له‌نیویان بو پیاوه .

اینجا **به‌نگینه** گه‌لیک به‌نادری ،

چه‌ک و ئه‌سبابان له‌ **میرمه‌می** وهر ده‌گری ،

کاکه‌مه‌م له‌وئ-ژاوه‌ستا ، **به‌نگینه** له‌ بو مه‌حره‌می ژاده‌بری .

خاتون **ئه‌ستی** ئه‌ گهر ده‌یزانی ئه‌و گوفتاره ،

له‌ په‌نجه‌ران-ژا دئته‌ خواره .
 ماویتی = بقیه‌دارد